

Arrest

nr. 161 319 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 november 2015.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 september 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 18 mei 2015 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Dit is de in casu bestreden beslissing.

1.3. Tevens op 18 mei 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad (rolnummer RvV X). Dit werd verworpen bij arrest nr. 161 318 van 3 februari 2016.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van volgende bepalingen en beginselen: artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële en formele motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 28 oktober 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 4 november 2015 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 14 januari 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt vooreerst, betreffende de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, dat het niet zo is dat indien zij niet lijdt aan een ernstige ziekte die aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van voormelde wet, er geen minder ernstige medische problemen kunnen bestaan die het voor haar zeer moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het buitenland in te dienen en die aldus een buitengewone omstandigheid in het kader van artikel 9bis van voormelde wet kunnen uitmaken. Betreffende haar gezinsleven en de schending van artikel 8 van het EVRM, meent zij dat het niet opgaat te stellen dat de bestreden beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis geen verwijderingsmaatregel inhoudt, daar deze beslissing gepaard gaat met een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten die werd genomen op dezelfde dag. Betreffende de positieve verplichting voor de Belgische overheid in het kader van voormeld verdragsartikel wijst de verzoekende partij erop dat haar Nederlandse partner twee kinderen heeft die over de Belgische nationaliteit beschikken en dat dit een hinderpaal vormt voor het verderzetten van de relatie in het buitenland. Zij besluit dat de ‘fair balance’ in het kader van artikel 8 van het EVRM is geschonden. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en stelt dat de verzoekende partij haar argumentatie betreffende artikel 8 van het EVRM niet zomaar kan doortrekken naar het bevel om het grondgebied te verlaten, daar zij de schending van dit verdragsartikel niet heeft aangevoerd in het afzonderlijke beroep tegen*

deze beslissing, doch enkel in het beroep tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.”

2.5. Waar verzoeker ten aanzien van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt dat er, naast aandoeningen die aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, minder ernstige medische problemen kunnen bestaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verzoeker deze kwestie heeft aangehaald in zijn verzoekschrift. In de in punt 2.2. bedoelde beschikking werd hierover het volgende gesteld: “(...) *Wat betreft de aangevoerde omstandigheid van zijn medische problemen, werd in de bestreden beslissing gesteld dat door de wetgever werd voorzien in twee afzonderlijke verblijfsprocedures – met name de procedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de procedure conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – en dat medische elementen buiten de context van de eerstgenoemde procedure vallen, zodat aan deze elementen geen verder gevolg kan worden gegeven. Verweerder geeft hierbij aan dat het verzoeker vrij staat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen. Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met deze motivering en geeft aan dat een medisch probleem – in casu de stopzetting van zijn medische behandeling voor onbepaalde duur – tevens een omstandigheid kan betreffen die het hem bijzonder moeilijk maakt tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland. De Raad dient evenwel op te merken dat verweerder kan worden gevolgd waar hij stelt dat de wetgever voorzien heeft in een specifieke procedure voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging om medische redenen. Hierbij dient er op te worden gewezen dat in voormelde procedure om medische redenen voorzien is in de tussenkomst van een ambtenaar-geneesheer – dewelke als arts gekwalificeerd is enig standpunt in te nemen aangaande medische elementen – en dergelijke tussenkomst niet voorzien is voor de huidige procedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Door aldus niet de specifiek daartoe voorziene procedure te hanteren, doch de medische elementen uitsluitend in te roepen in het kader van de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dwingt verzoeker verweerder ertoe een standpunt in te nemen aangaande een aangelegenheid – met name geneeskunde – waartoe hij geenszins enige bekwaamheid heeft. Het is in het licht hiervan niet onredelijk dat verweerder aangeeft dat verzoeker een beroep dient te doen op de procedure conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een mogelijkheid die verzoeker op heden nog niet heeft benut. Dit geldt in het bijzonder daar uit een lezing van de verblijfsaanvraag blijkt dat verzoeker zich bij het inroepen van de medische problemen als buitengewone omstandigheid er louter toe heeft beperkt strikt medische elementen – met name de vereiste van het verderzetten van een behandeling die hij alhier verkrijgt voor een specifieke aandoening en de onmogelijkheid om deze wegens de sociale en sanitaire situatie aldaar verder te zetten in Pakistan – aan te halen die een strikt medische beoordeling behoeven.”* Door louter elementen van zijn verzoekschrift te herhalen en de medische problemen nu voor het eerst te kwalificeren als “minder ernstig”, slaagt verzoeker er niet in de in punt 2.2. bedoelde beschikking te weerleggen.

2.6. Daargelaten de vraag of de beschikking kan stellen dat de aangevochten maatregel geen verwijderingsmaatregel is en er derhalve geen schending van artikel 8 EVRM dreigt, daar waar de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten dat tegelijkertijd met de bestreden beslissing wordt betekend, wijst de Raad erop dat de beschikking zich niet heeft beperkt tot voornoemde vaststelling doch ook verder motiveert waarom de bestreden beslissing geen schending van artikel 8 EVRM vormt. Verzoeker stelt dat de fair balance-toets is geschonden, waarbij hij erop wijst dat hij met zijn Nederlandse partner twee kinderen heeft die de Belgische nationaliteit hebben en dat dit een hinderpaal uitmaakt om zijn relatie verder te zetten in het land van herkomst. De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoeker noch in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch in zijn verzoekschrift melding maakte van de twee kinderen van zijn Nederlandse partner, wat nochtans van hem kan worden verwacht indien hij van oordeel is dat de band met hen valt onder de toepassings sfeer van artikel 8 EVRM. Ook in het administratief dossier is er nergens sprake van deze kinderen. Door ter terechtzitting louter te wijzen op het bestaan van deze kinderen die naar eigen zeggen zijn geboren uit een eerder relatie van zijn Nederlandse vriendin met een Belgische onderdaan, toont verzoeker niet aan dat hij met hen een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat dit een hinderpaal zou uitmaken om zijn relatie verder te zetten in zijn land van herkomst. Verder, zoals reeds in de in punt 2.2. bedoelde beschikking uitvoerig is gesteld, wijst de Raad er op dat het hier gaat om een tijdelijke scheiding en dat er geen sprake is van een absoluut verbod om terug het Rijk binnen te komen. Verzoeker heeft ook steeds de mogelijkheid om alhier gezinshereniging aan te vragen op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet indien hij voldoet aan de hierin gestelde voorwaarden.

2.7. Nu verzoeker geen elementen heeft aangebracht die de bestreden beschikking aan het wankelen zouden kunnen brengen, blijft de inhoud ervan overeind.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA